

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an . . . . . 150 Lei
Pe jumătate . . . . . 75 Lei
În străinătate . . . . . 300 Lei

Adresa: „UNIAREA POPORULUI“, Blaj, Jud. Târnava-Mică

Director **ALEXANDRU LUPEANU-MELIN**

Primredactor **IULIU MAIOR**

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Mintea Românilor..!

E minunată, ascuțită și pătrunzătoare, dar durere, se trezește tot cam pe urmă — Vorba ceea: „Dă-mi, Doamne, mintea Românilor..“

Ceasul din turnul mănăstirii încă n'a bătut de opt. Orașul abia se urzește, somnoros, prin ceață. În fața judecătorei o roată de țărani, printre ei și câteva mueri, așteaptă cu fețele posomorite, să se scoale domnul „județ“.

Unii sunt din comunele învecinate. Au plecat la oraș după ce au dat o vaită prin grajd și pe la sură, să vadă dacă toate s'au gata de drum, că cei de-acasă trebuie să iasă mai târziu la plug. Ieri a fost primăvară în lege.

Alții sunt din comune mai îndepărtate. Au sosit cu trenul, plecând pe busurate de-acasă și au așteptat în gară până după miezul nopții. De câteva ceasuri stau în fața judecătorei, moțâind de nesomn, și așteptând să se deschidă porțile ferecate.

Pe unii i-au adus oamenii legii, jandarmii. Nu s'au fost înfățișat la întâiul termen și acum, luați pe nepusă masă, au mai poposit și pe la postul de jandarmi o noapte întreagă.

Stau cu toții în fața ușii. Unul, mai vorbăreț, n'a mai putut înghiți vorba și a început să-i dea drumul, arătând, cui vrea să-l asculte, pricinile cari îl poartă pe la judecătorei și-i fură vremea cea scumpă, când atâtea lucruri îl așteaptă acasă.

— Mi-a trecut odată purcelul prin gardul vecinului, — spune el. Mă nimerisem tocmai în sură, după niște fân la boi, că mă gâtam să duc niște gunoi în tabla de sub costiță. Deodată aud găuțat de purcel în grădina vecinului. Ies din sură și ce-mi văd ochii? Vecinul alerga după purcel, parc'ar fi fost o întrecere pe viață și pe moarte. Injura mereu și arunca bolovani în spinarea purcelului. — Măi vecine, strig eu, lasă purcelul, că nu ți-a greșit nimic!

— El, că nu, că i-a stricat gardul și i-a rămat locul unde nevasta vrea să puie ceapă, și nu-i pentru întâia oră.

Pe mine nu știu ce vânt străin m'a apucat, să-mi apăr purcelul. M'am înălțat peste gard, gata să-l sar, ș'am început să arunc vecinului vorbe de ocară.

— Îți arăt eu și ție acum, imi răpunde vecinul. Tu-mi faci pagubă și tot tu de către pădure!

Eu am spus una, el a spus alta, și vorbele de ocară au început să curgă ca ploaia. În toial certei m'a îndemnat duhul rău bagseama, destul că am pus mâna pe un par și dintr'o dată l-am smuls din loc. A sărit atunci și vecinul cu o rudă de apă ce o avea la îndemână. Ș'apoi să fi văzut bătaie. Însinte de abea se vedea gaura pe care a făcut-o purcelul. După ce ne-am încăerat însă, l-am rupt și l-am călcat în picioare de parc'au trecut pe acolo tătarii. Au sărit trecătorii să ne despartă, că dacă nu, cine știe ce se mai întâmpla pentru un amar de purcel. Ba ni-s'au mai încăerat și muerile, pe de lături, și tot pe a mea a rămas vina, căci spun martorii că au văzut-o la sfârșit o'un pumn de păr din capul aleia de peste gard. Iar cealaltă sbiera și se văieta ca de mare prepețenie.

Acum umblăm pe la judecătorei, — oftează el. Noi ne-am împăcat de mult, căci ne-am dat bine seama o'am greșit, poate amândoi. Căci pentru un lucru de nimica nu era creștinește să sărim noi cu parii unul asupra celuilalt. Dacă ne-am fi oprit atunci o clipă, dacă unul din doi am fi răbdat puțin greșala mică a celuilalt, spre seară ne puteam înțelege omenește, cum se cuvine între doi vecini, și acum nu eram siliți să umblăm pe la judecătorei, să cheltuim bani și să pierdem vremea cea scumpă, în timp de lucru.

Acum ne-am împăcat. Cioă trebuie ș'o facem asta în fața domnului „județ“, dac'am pornit odată pe drumul legii, și de aceea am venit astăzi. Cheltueli tot vom avea și le-om plăti amândoi, căci cei ce umblă să ne împăce trebuie să plătiți și încă din buzunarele noastre, a celor împričinați. Să scap și din asta și n'o să-mi mai fac năcaz câte zile voi avea, oftează el. Mai bine răbd o zi și o noapte, ca să mă scol dimineața liniștit pentru împăcare, decât să mă mai fac de rău înaintea satului și să-mi fac drumuri și cheltueli.

Ceilați împričinați gândesc la fel. Fiecare a plecat pe drumul părilor, mânat de o clipă de nerăbdare, când n'a mai judecat ce face.

— Pe mine, spune amarnic un în-

pricinat, drumurile judecătoreiilor m'au vindecat de răsvratirea pe care o simțeam până acum în mine. Și pricinile pe cari le voi mai avea, le voi împăca prin răbdarea mea. Oăci judecățile te duc la sapă de lemn, — a încheiat el tocmai când bătea opt în turn la mănăstire și se deschiau porțile judecătorei.

Serbare școlară la Blaj

Cei Trei Sfinți cari se sărbătoresc în ziua de 30 Ianuarie sunt patronii (ocrotitorii) școalelor din Blaj. În fiecare an, de vreo 150 de ani încoace, în ziua amintită se face la Blaj *serbare școlară*, cu o lucrare asupra unui colț din trecutul școalelor, cu declamări în mai multe limbi și cântări frumoase.

La serbarea din anul acesta, ca și în alți ani, a luat parte lume multă, sală de gimnastică plină, mai ales dascăli și școlărice.

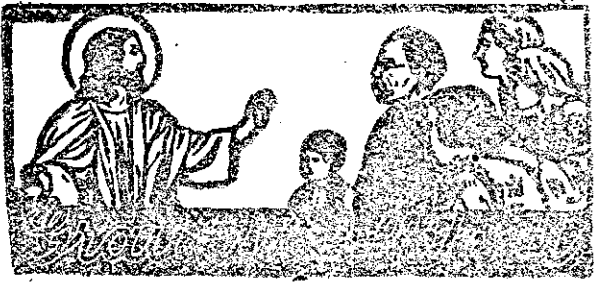
Serbarea s'a început prin „*Imnul Regal*“ cântat de corul liceului de băieți, sub conducerea dlui prof. S. Toduța. Corul a mai cântat *Cântec de leagăn* de Borgovan și *Bândșcana* de S. Drăgoi, cari au plăcut foarte mult publicului.

Elevul Vasile Grama din cl. VIII a citit o lucrare despre: *Cronica lui Gh. Șincai și raporturile româno-maghiare văzute de el*. Au declamat apoi următorii elevi: Septimiu Nicola din cl. VIII (românește), Nicolae Blăjan din cl. VIII (latinește), Victor Costea din cl. VIII (grecește), Ioan Turcu din cl. VII (francezește) și Iuliu Tătar din cl. VII (semtește).

Elevul Gh. Rusu din cl. VIII, a cântat frumos din flaut, acompaniat de pian de d. prof. S. Toduța, iar elevul Iuliu Cupșa din cl. VI a cântat la vioară acompaniat la pian de L. Ciungan din cl. VII.

La sfârșitul serbării *H. D. Dr. Victor Macaveiu* vicarul sf. Mitropolii a amintit tradiția acestei serbări, veche de 150 de ani, și a premiat pe elevii cari au avut puse în programul serbării.

Guvernul Britanic decorează pe un preot catolic. Preotul Witte din congregația „Sfântului Spirit“ a vicariatului apostolic din Zanzibar (Africa Orientală), a fost decorat cu titlul de „Ofițer al ordinului Imperiului britanic“, drept recunoștință pentru însemnatele servicii aduse educației indigenilor (oamenilor născuți în acele locuri, originali din Africa). Acest preot a înființat mai multe școli catolice, cele mai bune din întreaga colonie. E mare merit ca un preot catolic să fie decorat de guvernul unei țări de religie anglicană!

Tălcuirea evangheliei duminicii

Duminea fiului rătăcit
(Luca 15, 11-32).

Ca să înțelegem cât mai bine evanghelia de astăzi, trebuie să citim dela început capitolul 15 al evangheliei sf. Luca, unde ni-se spune că fariseii și cărturarii, cari se apropiară de Mântuitorul, ca să-l auză, cărtiau împotriva lui zicând: »acesta primește pe păcătoși și mănâncă cu ei«. Atunci le-a povestit Isus trei pilde. Cea dintâie a fost despre oaia cea pierdută, a doua despre drahma cea pierdută și a treia despre fiul rătăcit.

Pilda a treia se împarte în două părți: 1., istoria rătăcirii și întoarcerii fiului celui mai mic (viersurile 11-19) 2., istoria reprimirii în casa părintească. Partea întâie se mai poate subîmpărți în a) depărtarea dela casa părintească (11-13); b) viața în străinătate (13-16); c) întoarcerea (17-19), iar partea a doua în: d) primirea din partea tatălui (17-19) și e) din partea fratelui mai mare (25-32).

11. *Zis a Domnul pilda aceasta: un om avea doi feciori. 12. Și a zis cel mai tânăr tatâne-său: tată, dă-mi partea ce mi-secade din avuție. Și le-a împărțit lor avuția. 13. a) Și nu după multe zile, adunând toate feciorul cel mai tânăr, s'a dus într'o țară departe.*

Omul acesta era foarte bogat, cu mulți servitori. După dreptul evreesc (Dent. 21, 17) fiul cel întâi născut avea drept la de două ori atâta avere cât oricare frate mai mic al său. În cazul nostru fiul cel mai bătrân avea drept la 2/3 din avere, pe când cel mai mic la 1/3. Fetele nu aveau drept la moștenire, decât în cazul că nu erau feciori în familie. Dar și în cazul acesta fetele acestea trebuiau să se mărite după un fecior din neamul tatălui lor.

Tata în schimb nu era obligat să-și împărțească averea între feciori, le dădea în schimb celor ce se însurau boi, vaci și alte animale de casă. În cazul de față, tatăl împlinește cererea fiului celui mai tânăr, bagseama fiindcă l-a văzut vesnic nelindestulit și era de părere că vreocâtiva ani petrecuți departe de casa părintească îl vor putea schimba în spre bine și aduce la cale.

13. b) *Și acolo a risipit toată avuția sa, viețuind într'u desmierdări. 14. Și cheltuind el toate, fost-a foamete mare într'aceea țară, și el a început a se lipsi. 15. Și a mers de s'a lipit lângă un locuitor din aceea țară, și l-a trimis pe el la satul său să pască porcii. 16. Și doria să-și sature pântecul său de rădăcinele ce le măncau porcii; și nimeni nu-i da lui.*

Descrierea e cât se poate de simplă și cu toate acestea de toată frumuseța. Porcii erau considerați la Evrei ca animale spurcate. Iși poate deci închipui oricine, ce umilitor a fost pentru acel băiat de

boier a se băga purcar. Mai ales de pe vremea celor doi frați Macavei (vezi 2 Macavei 6, 18; 7, 17) erau considerați porcii animale spurcate. Dar ce era să facă? Ușurătatea l-a dus la cheltuirea averii, urmarea ușurătății era această umilire. Rădăcinele pe cari le măncau porcii erau roșcobecele numite și țâța caprii, cari în Palestina se folosesc pentru hrana oamenilor săraci și a animalelor de casă. Nu i-le da nimeni nici acestea, fiindcă și de acelea erau puține, în vremea aceea de mare foamete, și proprietarul porcilor le împărțise de așa, ca să ajungă până la roada cea nouă.

17. *Iară venindu-și în sine, a zis: câți argași ai tatâne-meu se satură de pâine, iară eu pier de foame!*

18. *Scula-mă-voiu și mă voiu duce la tatăl meu, și-i voiu sice lui: tată, greșit-am la ceriu și înaintea ta, și nu mai sunt vrednic a mă chema fiul tău: fă-mă ca pe unul din argașii tăi!*

Incepe întoarcerea. Neorocitul de el, fiu de boier, văzându-se în mizeria aceea cu adevărat groznică, își vine în fire, își aduce aminte de casa tatâne-său, în care și cel din urmă servitor are de mâncare din belșug, și se hotărăște să plece acasă și să se roage de iertare. — El a greșit »la ceriu«, fiindcă Evreii nu rosteau nici odată numele lui Iehova, adică al lui Dumnezeu.

20. *Și sculându-se, a venit la tatăl său. Iară încă departe fiind el, l-a văzut tatăl lui, și i-s'a făcut milă; și alergând, a căsut pe grumazii lui, și l-a sărutat. 21. Și i-a zis lui feciorul: tată, greșit-am la ceriu și înaintea ta, și de acum nu mai sunt vrednic a mă chema fiul tău. 22. Și a zis tatăl către slugile sale: aduceți haina cea dintâi, și-l îmbrăcați, și dați inel în mâna lui, și aduceți vițelul cel gras de-l junghiați, și mănâncând să ne veselim; 24. căci fiul meu acesta mort era și a înviat, și pierdut era și s'a aflat. Și au început a se veseli.*

Pe cât de scurt descrie evanghelistul hotărîrea fiului rătăcit de a se întoarce dela păcatele sale și de a se face om de omenie, pe atât de pe larg descrie marea milă și neîmbrămurita dragoste a tatălui. Luați toate cărțile vechilor și nouilor scriitori și căutați o dragoste de părinte descrisă mai frumos! El nici nu așteaptă să-și termine fiul său vorba, ci încă de departe văzându-l îl îmbrățișează și-l sărută și-l reasează în toate drepturile sale de mai înainte. Mai mult, îl îmbracă în haina cea dintâi, haină lungă ce o purtau numai boierii; îi dă inel în deget și încălțăminte, ca să arete că este om liber și bogat, nu slugă, căci numai slugii umblau la Evrei desculți.

25. *Iară feciorul cel mai mare era la câmp, și când a venit și s'a apropiat de casă, a ausit cântece și jocuri. 26. și chemând un fecior, l-a întrebat: ce sunt acestea? 27. Iară el a zis lui: pentru că a venit fratele tău a junghiat tatăl tău vițelul cel gras, căci l-a văzut sănătos. 28. Și s'a mâniat și nu vrea să intre. Iară tatăl său a ieșit și l-a rugat pe el. 29. Iară el răspunzând, a zis tatâne-său: iată de atâția ani slugesc ție, și nici odată porunca ta nu*

am călcat, și mie nici odată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc și eu cu prietenii mei. 30. Iară când a venit fiul tău acesta, carele și-a mănăcat cu curvele avuția sa, junghiași vițelul cel gras. 31. Iară el a zis lui: fule, tu în toată vremea ești cu mine, și toate ale mele ale tale sunt; 32. ci se cădea să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, și pierdut era și s'a aflat.

Oricine citește această purtare a fiului celui mai mare, și are în vedere cele spuse chiar la începutul tălcuirii acestei evanghelii, va observa că acest fiu nemulțumit este poporul jidovesc, sunt cărturarii și fariseii cari i-au adus lui Isus învinuirea: »acesta primește pe păcătoși și mănâncă cu ei«. Se putea ore un mai potrivit răspuns decât acesta? Ce mai puteau răspunde după toate acestea cărturarii și fariseii?

Și acuma să vedem, ce altă tălcuire i-se poate da acestei pilde: Fiul cel mai tânăr îi reprezintă pe vameși și pe păcătoși, cel mai bătrân pe farisei și cărturari. Tatăl celor doi feciori este Dumnezeu Tatăl. În pilda aceasta putem urmări toate fazele prin care trece un păcătos, dela începutul căderii în păcat și până la pocăința și împreunarea cu Dumnezeu. În mila și dragostea tatălui vedem nemărginită și ne mai pomenita iubire de oameai a lui Dumnezeu. Sf. Augustin e de părerea că în pilda aceasta fiul cel mai tânăr îi reprezintă pe păgâni, iară cel mai mare pe evrei.

Foarte frumos se poate dovedi din stih 12, cum Dumnezeu a dat voie liberă oamenilor ca să facă ceea ce vreau, el neamestecându-se în daraverile oamenilor. Și fiului celui mai tânăr i-a dat, îndată ce a cerut, partea din avuție și nu l-a împiedecat să facă ceea ce voia.

Cauza căderii fiului rătăcit a fost mândria și dorul de libertate. Acestea două duc de regulă și astăzi la păcat. Și fiindcă cei doritori după această mândrie și libertate sunt mulți, cu drept cuvânt poate spune Mântuitorul la Matei 7, 13-14: »Intrați pe poarta cea strâmtă, căci largă e poarta și lată e calea care duce în pierire și mulți sunt cari intră printr'însa. Ce strâmtă este poarta și îngustă calea care duce în viață și puțini sunt cari o află.

Oa să se poată întoarce fiul cel rătăcit, a trebuit mai întâi să vadă marea mizerie în care se afla și să se gândească la ceea ce a fost și la ceea ce a ajuns.

În purtarea fratelui celui mai mare vedem toată purtarea fariseilor și cărturarilor față de Isus, Tatăl cel bun, care-iară și îmbrățișează cu drag pe păcătoși, cei întorși dela păcatele lor. Ei în schimb își arată da atâtea ori toată răutatea și invidia lor.

Se mai vede apoi din pilda aceasta că Dumnezeu dă celor întorși dela păcatele lor haruri extraordinare, încât ajung pe urmă sfinți mari. Astfel de haruri extraordinare au primit Maria Magdalena, sf. Pavel și sf. Augustin. Prin aceasta însă Dumnezeu nu face altora nedreptate. Pilda cea mai bună ni-a dat-o prin asemănarea cu lucrătorii viei, pe cari i-a plătit cu câștig un dinar și pe ceice au lucrat de dimineața și pe ceice au lucrat dela al 3-lea 6-șilea, 9-lea ori al 11-lea ceas. Ceice au lucrat de dimineața însă au câștigat împotriva stăpânului, iară el răspunzând a

omnia dintre ei: »prietene, nu-ți fac ție strămbătate; au nu cu un dinar te-ai tocmnit cu mine? Ica ce o altău și te du, căci voiu și acestuia de pe urmă să-i dau ea și ție. Au nu mi-e slobod să fac ce voiu vrea cu ale mele? Oare este ochiul tău rău, pentrucă eu sunt bun? Așa vor fi cei de urmă întâi, și cei dintâi pe urmă. Căci mulți sunt chemați, iară puțini aleși» (Matei 20, 13—16).

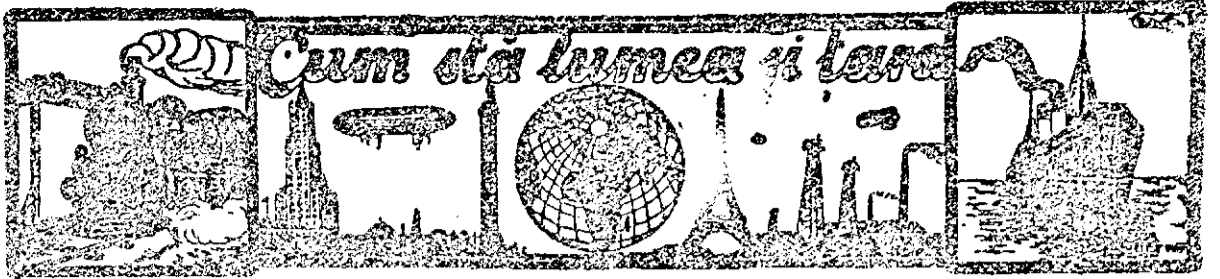
* * *

Oricât de adânc am cădea în noroiul fă-șadelegilor, să nu desnădăjdum, pentrucă avem în ceruri pe Tatăl fiului rătăcit, care în brațe ne va primi, cu haina cea dintâi, cu inel și cu încălțăminte ne va prevedea, și vișelul cel gras îl va tăia, numai să ne întoarcem dela păcatele noastre și să ne pocăim.

Părintele Iuliu

Congres euharistic la Saigon (Indochina). În zilele de 12—15 Decembrie 1935 s'a ținut un congres euharistic la Saigon oraș în Indochina, la care au luat parte 35.000 de persoane și delegați ai mai multor țări. Tot în luna Decembrie s'a ținut la Madras în India, un congres național catolic, în care s'a hotărât ca India să contribuie la mărirea operelor pontificale de propagandă a credinței catolice.

Pomenirea Mitropolitului Vasile la Ocnîța de Câmpie. În ziua de 26 Ianuarie s'a făcut la Ocnîța de Câmpie pomenirea Mitropolitului Vasile dela moartea căruia s'a împlinit un an de zile. În timpul sf. liturghii s'a citit ectenia morților și s'a slujit un pazastas, de către pâr. Aron Ignat. În după amiaza aceleiași zile, Agru-l din Ocnîța a ținut o ședință, închinată amintirii fostului Mitropolit. Au vorbit despre viața și faptele sale pâr. Ignat, Alex. Ardelean student, secretarul Agru-lui și d. Inv. V. Șimon. Au fost și câteva puncte de cor. La sfârșit, cei cari au luat parte la ședință au păstrat două minute tăcere, reculegere sufletească, urmărind cu ochii sufletești în viața de dincolo de mormânt pe fostul Păstor.

Maiestatea Sa Regele în drum spre țară

După înmormântarea Regelui George al Angliei, *Maiestatea Sa Regele Carol II* a plecat cu un vapor spre Franța. Dela Calais, portul în care s'a oprit vaporul, a călătorit la Paris cu un automobil al Președinției Republicii Franceze. În capitala Franței a ajuns în ultima noapte a lunii trecute.

În zilele cât a stat acolo, *Maiestatea Sa* a stat de vorbă cu toți fruntașii Franței, în primul rând cu d. Lebrun, președintele Republicii. Nu se știe încă în amănunte ce s'a vorbit. Se știe însă că tot ce s'a pus la cale sunt lucruri de mare însemnătate pentru întreagă Europa, sunt mai ales lucruri puse în slujba păcii, pe care o slujesc deopotrivă cele două țări prietene, Franța și România.

Marșia trecută au sosit la București șase vagoane din trenul regal cu care *Maiestatea Sa* a călătorit spre Anglia. Cu acestea au venit în țară însoțitorii Regelui la înmormântare, afară de d. Titulescu și Antonescu, ministrul externei și finanțelor, cari au rămas la Paris. *Maiestatea Sa* va veni în țară spre sfârșitul săptămânii.

Scopul trecerii M. Sale prin Paris

Maiestatea Sa Regele a primit pe un gazetar francez cu care a stat de vorbă. După plecarea, gazetarul a scris cam următoarele:

Regele Carol a venit la Paris nu ca să fie aclamat, ci ca să lucreze la menținerea păcii, al cărei principal făuritor în Europa centrală este El, împreună cu ministrul său de afaceri străine, d. Titulescu, care adineaori întâlnindu-mă în pragul apartamentului, a binevoit să-mi ureze cu un surâs amabil, succes pentru interviul meu.

»M'am oprit la dv. — îmi spune Suveranul, — ca să mă instruesc din nou personal, despre stările de aci ca să văd acest Paris pe care-l iubesc atâta, ca să reiau legătura cu oamenii dv. de Stat, a căror primire, plină de cordialitate, m'a mișcat adânc.

»Sunt fericit că pot să vă exprim mulțumirea mea de a mă găsi la Paris și recunoștința pe care o păstrez acestui oraș pentru ospitalitatea atât de prietenească pe care mi-a dat-o în timpul celor cinci ani cât am trăit aici.

»Sper, îmi spune El, că venirea Mea aici va strânge și mai mult legăturile de prietenie dintre Franța și România și comunitatea de idei și interese politice între cele două țări ale noastre.

»Politica noastră externă urmează o linie dreaptă. Schimbările, dacă s'ar produce, noi am găsi mijloace să le conducem pe drumul cel bun.

»Voiu veghea eu însumi la menținerea

Foița „UNIRII POPORULUI”

În loc de cunună pe mormântul profesorului Nicolae Pop

Nămăru 50 din 1935 al Unirii Poporului mi-a adus trista veste, că fostul meu profesor de acum treizeci și patru de ani, blândul și mult iertătorul părinte Nicolae Pop a trecut pragul vieții pământești, în spre cea a necunoscutei veșnicii.

Cu lacrimi în ochi citeam panegericul rostit de Părintele canonic Dr. Ioan Balan, la slujba înmormântării și mă regăsesem între cei chemați la apelul prohodului: „de am avea lângă acest sicriu miiile de învățători, cari s'au perândat pe sub părinteasca obiăduire a lui Nicolae Pop, ne-ar putea spune, cu câtă dragoste își trata acest profesor pe elevi...”

Dal... Așa a fost, precum nimerit și cu bună știință s'a spus.

Unul dintre miiile de învățători, cari i-au trecut pe sub părintească mână, mărturisește cu aceste modeste rânduri, că bunătatea profesorului Nicolae Pop, se schimba adeseori în slăbiciune de adevărat părinte. Și, Doamne, multe clipe de durere sufletească îi vor fi procurat mulțimea elevilor, — unii cu temperamentul iuți și aprinse, — strengari, neastâmpărați, firi săltărețe și aburdalnice în cari fier-

ben sângele, pe lângă cei blăzi și motetici, însă mereu în luptă cu zarca și lăvătura. Și profesorul Nicolae Pop avea suflet, în care să începă toți, ca într'un suflet de părinte, care își iubește familia la fel. Profesorul N. Pop pe cei dintâi îi dojea iertându-i, iar pe cei din urmă îi ierta sfătuiindu-i.

Vestea morții profesorului N. Pop m'a smuls pentru un timp oarecare din mizul frământărilor zilnice, ținându-mă totului și timpului, pentru a putea rupe câteva clipe de iertăminică aducere aminte.

Îl văd prin sîta celor treizeci și patru ani: nu prea vornic, dar c'o tînsrească roșeață în obraz. Purta o barbă scurtă, rară, care încopușe a se mestecăni. Îmbrăcat modest, intra în clasă aproape pe nesimțite. Ucea la catedră senin, de unde ne explica din „economie” blînd, dulce, ca și când ne-ar fi predat religia.

Bucuria clasei însă cădă, toamna și primăvara ne ducea la „grădina” pentru practică. Era cea mai mare ferisire mai cu seamă pentru neastâmpărații și „duhănași” clasei. Până când neobositul profesor sta ghemuit la radăcina vre-unui altoiu, explicând celor cumini cari stăteau roată în juru-i, cei cu sângele de dac cotrobăiau prin toate ungherele, iar „duhănași” (fumători) își treceau musul de țigara dela unul la altul.

Când se întâmpla să-i descopere, era de ajuns o clătinare din cap, un gest, o împurpurare a feții, ca să se înțeleagă supărarea și amărăciunea ce i-o cauzau. Dar ierta, ierta din suflet.

Cu multă recunoștință ar trebui să ne mai aducem aminte de aprijinul și părtinirea ce ne-a arătat-o, nouă, cătorva elevi, cădă pentru o mică gresală, pentru care astăzi nici observare nu i-s'ar face vre-unui elev, era să fim îndepărtați (eliminați) din școală.

Profesorul Nicolae Pop și alții ne-a luat apărarea reducând pedeapsa la „luarea tipărilor pe șase săptămâni”.

Cer iertare sufletului bun, dacă în unele clipe de rstăcire, am plăns facerea de bine presupunând, că pe cărările altor ocupațiuni, poate era mai bine.

Mă mai gândesc la durerea ce o va fi simțit sufletul său bun, cădă, într'o zi frumoasă de toamnă, dintr'un avion rău înțeles, jumătate din ea am fugit dela ora de economie teoretică la grădina. A fost un ceas blăstămat, care s'a răsunat amar.

S'a întâmplat, ca atunci când, noi, elevii răsvrățiți, eram grupați fiecare cu pomșorii lui, o mână criminală, sau o neglijeată, să aprindă șiretele de paie și fân, ale Mitropoliei, prefăcând o mare avere într'un morman de spuză și cenușă.

Autoritățile ungurești au căutat pe tăciunari între noi, între cei fugiți, dela școală. Am fost citați la Juscătorie, unde s'a dovedit nevinovăția.

Profesorul Nicolae Pop, care avea pentru ce ne pedepsi, a fost de partea celor cari ne-au luat apărarea și a fost cel dintâiu care ne-a iertat. Dar și mai de aproape îl văd pe

acestei linii drepte și astfel ea va fi totdeauna păstrată».

»Când cineva se găsește la Paris, mărturisește Regele cu oarecare melancolie, li vine greu să-l părăsească...»

— Vedeți, Sire, Vă e interzis de acum înainte să fiți cetățean, pentru că totdeauna și pretutindeni sunteți Rege.

— Da, răspunde Suveranul întinzându-mi mâna: dar eu gândesc ca strămoșul meu, Frederic cel Mare, cel care avea un sentiment profund al îndatoririlor sale princiare, — că un Rege este primul cetățean al țării Sale.

Germania, semn de îngrijorare

De când Mussolini a trecut granițele Abisiniei și s'a auzit prima lovitură de tun, s'a scris puțin de tot de Germania.

Cu săptămâni în urmă însă, Germania a început să ocupe iarăși loc în coloanele gazetelor. Se întreabă lumea: Cum se face ca o țară mare ca Germania, să stea cu brațele încrucișate și cu gura înflegătată, când toate țările și-au spus cuvântul în fața războiului din Africa? Și ce face ea, acolo între granițele sale, singură, retrasă dela Societatea Națiunilor? Tăcerea ei a dat de bănuț și mulți au spus că acolo coace ceva.

De câteva săptămâni, un ministru german a spus că se apropie vremea când trebuie ca Germanii să ceară coloniile pierdute în urma războiului mondial.

Bănuțele de mai înainte și glasul ministrului german au îndreptat multe priviri spre Germania.

Un colonel francez, ocupat și el de aceleași gânduri, scrie într-o mare gazetă că Hitler își pregătește din greu țara de război. Ba că ar fi chiar gata, așteaptă numai ceasul potrivit să ceară anumite socoteli.

Spune acel colonel că Germania are acum, în armata regulată, șase sute de mii soldați, pe lângă vreo patru sute de mii rezerviști și tot atâția membri ai unor grupări pe jumătate militare.

Domnul profesor „Nienliță”, — poreclă ce i-o dăduse elavii, — când în 1922 ne-am adunat câțiva colegi de clasă, la „întâlnirea” de 20 ani. Nu mai erau în viață decât trei, — Trei Ierarhi, — ai tineretii noastre: I. F. Negruțiu, N. Pop și P. Ungureanu. La masa comună, trăgându-ne unii pe alții de limbă, — ne-am mărturisit ghiduşeniile din viața de școlari iar adormitul în Domnul râdea cu lacrimi în ochi, cum numai un suflet bun poate s'o facă.

Acum două-trei luni, întâlnindu-ne în Cluj trei colegi, am hotărât să apropiem întâlnirea de 35 ani, la 34 ani, adică vara anului 1936, tocmăi pentru că mai avem în viață numai doi tătâni, pe bunii și blânzii I. F. Negruțiu și Nicolae Pop.

Dumnezeu a vrut să ni-l ia pe cel din urmă. Il rugăm pe Tatăl cerese să ni-l țină în viață pe cel dintâi.

Am înaintea ochilor „Diploma de învățător”. Citese: Din economic = laudabil.

Diploma poartă următoarele semnături: Dr. Aug. Bunea, Gheorghe Muntean, I. F. Negruțiu, Aur. P. Bota, Nicolae Pop, P. Bota, Nicolae Pop, Petru Ungureanu.

Cincoi trecuți în lumea dreptilor. Amin-tirea lor ne călăuzește pașii pe cărări drepte.

Dumnezeu să-i odihnească!

Petrea Dascălul

Mai spune că la stârșitul anului în care am intrat, Germania va avea trei milioane de soldați în prima linie.

Va reuși spiritul pașnic al țărilor din jurul Franței să înlăture o nouă înlăntuire mondială? Anul în care am intrat va răspunde acestei întrebări.

Prințul Otto nu se va întoarce în Austria

Prințul Starhemberg, primministrul Austriei, a luat parte la înmormântarea Regelui George al Angliei.

În drum spre casă, Prințul s'a întâlnit cu Otto de Habsburg, peșitorul tronului austriac. După cum scriu marile gazete străine, Prințul a spus lui Otto părerile sale, culese la Londra dela bărbății de stat aflați acolo. I-a spus între altele că multe țări ar privi ca o primejdie revenirea Habsburgilor pe tronul austriac, din care pricină acest lucru nu se poate face. Mai ales că față de împotrivirea unor țări, între cari și a noastră nu se găsesc alte țări cari să sprijinească Austria în caz de primejdie.

Așa că, deocamdată cel puțin, Otto nu se va urca pe tronul Austriei.

Revizionismul Ungurilor

Vecinii noștri dinspre Tisa nu se simțesc bine de loc. Se frământă din toate puterile acasă, se frământă și prin țări străine, cântând același cântec: Revizuirea tratatelor de pace, adică ruperea unor peceți cari au dărlmat o nedreptate de veacuri.

Ungurii au o asociație numită »Liga revizionistă« care strânge în juru-i pe cei mai aprigi luptători pentru revizuire. Președintele Ligei și-a strâns, Dumineca trecută, partizanii la o mare întrunire. În cuvântarea pe care a ținut-o, a declarat că e o poruncă a vremii ca toți ungurii să lupte din răsuputeri, mai mult ca ori când, pentru schimbarea tratatelor.

Svârcolirile Ungurilor nu ne umplu de griji. Privirile atente ale conducătorilor țării le urmăresc fiecare mișcare și atunci când va trebui li-se va da răspunsul cuvenit.

Nu numai conducătorii ci unul fiecare din cei ce trăesc în granițele țării vor ști să apere ce s'a câștigat cu vărsare de sânge mult. Dacă în trecutul neamului, sub asupriri străine, poporul întreg și orașe, între cari Blajul stă în fruntea tuturor, și-au făcut titlu de glorie prin munca ce au depus-o în ogorul neamului, cu atât mai mult vor lupta în rândurile nației de aici înainte, ca să apere și să ducă la desăvârșire ceea ce s'a câștigat cu mare jertfă.

În Abisinia se apropie timpul ploios

În ultima zi a lunii trecute a venit știre din Abisinia că de cinci zile tunul nu mai încetează, nici ziua nici noaptea. Abisinienii în schimb hărțuesc mereu pe italieni, atacându-i pe neașteptate. Se retrag apoi în locuri pe cari numai ei le cunosc.

Cea mai mare parte a trupelor abisiniene au fost trimise pe frontul de sud, unde se pregătește o ofensivă mare. În unele puncte armatele dușmane se găsesc la o depărtare de abia 20 km. una de alta.

În cursul luptelor de lângă orașul

Tembien, abisinienii spun c'au luat dela italieni 23 de tunuri și 125 de mitraliere.

În ultima zi a lunii trecute, armatele de sub comanda generalului Graziani, au ocupat localitatea Madara, care se află la o depărtare de 450 km. dela punctul de plecare al italienilor.

Dela această localitate încep drumuri bune, pe marginea cărora se găsesc o mulțime de lacuri. Trupele italiene sunt în marș pe aceste drumuri.

Știrile sosite mai nou aduc vestea unor înfrângeri italiene. Armata generalului Diamanti, spun abisinienii, a fost nimicită împreună cu o brigadă tare vestită numită garda »28 Octomvrie«. S'au luat, după cum spun abisinienii, mai multe sute prizonieri italieni. Această știre a produs mare bucurie la Addis Abeba, deoarece ea vine tocmai acum când se apropie începutul ploilor. În primele zile ale lunii ce vin vor începe ploile cele mari, când luptele vor trebui să înceteze.

Italianii însă nu recunosc înfrângerea trâmbitată de abisinieni.

Italianii se pregătesc acum să pună mâna pe o linie ferată care duce până la capitala Abisiniei. Negusul e îngrijorat de acest plan, căci se crede că ocuparea acelei linii de către italieni ar însemna înfrângerea abisinienilor.

S'a prăbușit un aeroplan în Banat

Săptămâna trecută, cam pela amiază, un aeroplan a plecat dela Arad spre București. În el se aflau trei persoane: un sublocotenent, ajutorul său și un radio-telegrafist.

Înainte de a pleca, serviciul meteorologic (care se ocupă cu mersul vremii) i-a anunțat că timpul nu-i prea potrivit pentru sbor, mai ales că aerul fiind plin de vapori, cei din aeroplan vor vedea rău de tot.

Sublocotenentul Ivanovici, care era un aviator dintre cei mai vestiți ai țării, a plecat cu toată vestea rea pe care o primise. Câtva timp radio-telegrafistul a vorbit cu postul de unde a plecat și cu un alt aeroplan care venea din Iugoslavia. Deodată vorbirea a încetat, fără să se știe din ce pricină.

Duminecă seara, niște țărani din jud. Severin au dat de rămășițele aeroplanului pe creasta de munte numită Vlașcul Mic, la o înălțime de 1700 metri. Printre rămășițe erau trupurile pline de rani ale celor trei călători.

Nu se știe cu siguranță cum s'a întâmplat nenorocire căci cei trei călători sunt morți. Se crede că aeroplanul a voit să iasă din nori și s'a isbit cu putere de munte, sau că din pricina vântului puternic s'a rupt în două.

Aeroplanul sbura la o înălțime de trei km. așadară a făcut un drum, până a atins muntele, mai lung de un km.

Muncitorii n'au de lucru în București. Ministerul de interne a dat ordin prefecturilor de județe să spună oamenilor fără lucru să nu mai meargă la București. Nici acolo nu se găsește de lucru și statul nu-i mai poate ajuta cu nimic. Nu se mai dau nici fol de drum pentru înapolere dela București.

Un tanc zburător

Mașinile ucigătoare, cari într'un viitor războiu vor ciurii trupurile omeneshti, se desăvârșesc mereu. Se dă par'că o întrecere, fiecare căutând să găsească ceva ce omoară mai repede.

Mai nou un american a descoperit un tanc zburător. Tancuri au fost ele și'n războiul mondial și mulți dintre cetitorii noștri poate le-au și văzut. Tancul inventat acum, fuge cu o viteză de 160 km. pe oră. Înăuntru are mitraliere și un tun. Tancul acesta e atât de ușor încât poate fi luat pe aripa unui aeroplan de bombardament, care-l poate duce unde vrea, chiar înapoia frontului dușman.

Cât ce a auzit de invenție, au sărit mai multe țări ca s'o cumpere. Mai ales Anglia, Franța, Germania, China și Rusia. Aceasta din urmă a chemat pe american în țară, oferindu-i un salariu de zece mii dolari pe lună. Deocamdată inginerul își ține secretul invenției. El va vinde însă mai curând ori mai târziu, pe bani mulți, își va cumpăra palate și moșie, trăind în liniște câte zile mai are. Iar invenția sa va răscoli într'o bună zi pacea, și'n zilele războiului va răpune nenumărate vieți omeneshti.

Cum umblă vremea

Luna Ianuarie se află tocmai în mijlocul iernii. Atunci trebuie să fie adevărat frigul cel mai mare.

În anul acesta, vremea în prima lună a anului a fost cu totul neobișnuită. A fost cald mereu, în unele zile ca primăvara. A înghețat în puține locuri, mai ales în jurul munților Carpați.

Zăpadă a căzut puțină de tot, în munți și în partea de miazănoapte a țării. Și pe unde a căzut s'a topit repede așa că pământul acum este pretutindeni descoperit.

Ploi au căzut mai multe în șezul Dunării, în Moldova, în mijlocul și partea de miazăzi a Basarabiei, pe unde a băntuit anul trecut seceta aceea cumplită. În Transilvania a plouat mai puțin, încât chiar se simte lipsa ploii.

Sămănăturile de toamnă arată destul de bine, mai ales cele sămănaute mai de vreme sunt înfrățite și bine crescute. Cele sămănaute mai târziu au răsărit, dar n'au crescut prea bine.

Așa cum este acum pământul, pretutindeni descoperit, ar fi pagubă mare dacă ar veni un îngheț. Mai avem încă o lună și mai bine de iarnă, așa că nu știm ce vreme va mai veni.

După semne însă primejdia unui îngheț pare înlăturată. Pământul s'a încălzit binișor iar ziua s'a mărit simțitor. Razele soarelui încălzesc acum pământul destul de puternic.

Vor crește însă multe buruieni și vor fi anul acesta multe insecte. Pentru păioase mai este o primejdie. Dacă vor crește prea mult până la sosirea primăverii, s'ar putea ca în vară să cadă.

Viile nu au avut nimic de suferit până acum. Deasemenea nici pomii a căror stare e mulțumitoare.

**Abonamentul
la foaie se plătește înainte**

Funeralii naționale episcopilor Ciorogariu și Ivan

Guvernul nostru a hotărât să facă funeralii naționale episcopilor Ciorogariu și Ivan, adevărat să li-se facă înmormântare pe spesele statului și cu mare paradă militară.

Ce frumoasă e recunoștința unui neam întreg, mai ales la moartea oamenilor mari! Ce bine îți cade când vezi că un neam întreg recunoaște vrednicile acelor care au luptat pentru viitorul lui!

Ori, adormiții în Domnul arhieriei ortodoxe Române Ciorogariu al Orășii și Nicolae Ivan al Clujului de fapt au bine meritat dela națiune și dela biserică. Dela națiune fiindcă au fost luptători de seamă pe tărâmul național în tot cursul vieții lor, atât cu comdeul, cât și cu fapta și cu pilda, în vremurile de grea încercare dinaintea de războiu. Au bine meritat dela biserică ortodoxă, fiindcă au fost amândoi întemeietori de eparhii noi, iar, mai ales, răposatul Ivan un foarte chibzuit și harnic gospodar, pe care în privința aceasta l-am admirat cu toții, și care și-a înzestrat tânăra eparhie de așa încât astăzi stă, materializată, mai bine decât poate oricare altă eparhie românească.

Se cuvenea de sigur ca întreg neamul românesc să le recunoască aceste vrednicii, să-i numere între aleșii neamului și să-i îngroape cu cinstea care se cuvine acelorora.

Dacă au fost mari oameni episcopii Ciorogariu și Ivan, ne întrebăm, oare nu a fost cel puțin tot atât de mare și Mitropolitul Dr. Vasile Suciu al Blajului? Cum de acesta n'a avut totuși parte de funeralii naționale?

Episcopii Romani Ciorogariu și Nicolae Ivan au fost elevi de seamă și s'au ridicat din pătura de jos la înălțimea trozului arhieresc. — Mitropolitul Suciu oare nu s'a ridicat și el tot din țărani și n'a fost oare nu numai primul pe liceul Blajului, ei primul și la Colegiul Grigoresco și la Institutul Propaganda Fide din Roma și încă primul între cei mai aleși tineri ai lumii întregi?

Episcopii Ciorogariu și Ivan au fost mari luptători naționali mai ales pe vremea ungherească. — Dar Mitropolitul Suciu oare nu a fost? Cine s'a luptat la alegerile dela Vinț pentru reușita românismului? Cine a luat parte la congregațiile dela Aiud, și la toate mișcărilor naționale dinaintea de unire? Cine a mers să protesteze la Roma împotriva Haidu-dorogului? Cine a împăciuit cele 92 sate din jurul mai apropiat și mai îndepărtat al Blajului, în calitate de președinte al Consiliului Național dela Blaj, în revoluția din 1918?

Episcopii Ciorogariu și Ivan au fost și scriitori, colaborând la mai multe ziare și chiar redactându-le. — Mitropolitul Suciu n'a fost oare și el redactorul „Unirii” dela Blaj, mai mulți ani de-arândul? Dar nu numai atât, ci el a scris mai multe cărți, dintre cari Dogmatica a cucerit miștile cele mai luminate, așa încât însuși sf. Părinte dela Roma a poruncit ca anumite părți din Dogmatică să se traducă în limba latină, ca să poată fi învățate la toate universitățile lumii. Prin urmare faima Mitropolitului Suciu a trecut nu numai hotarul țării ci chiar și pe acelea ale Europei.

Vor fi fost buni preoți și călugări răspunzători episcopi Ciorogariu și Ivan, — Mitropolitul Suciu însă a fost un preot cum rar se află în lume, cu viață cu adevărat îngerească, încât toți ceie l-au cunoscut au rămas adânc impresionati de viața lui.

Au fost mari vlădici episcopii Ciorogariu și Ivan — nu l-au întrecut însă nici eu un strop pe marele vlădică Suciu, care a regenerat eu

exerciții spirituale preoțești clerul, și, deși bolnav, și-a vizitat o mare parte din eparhie, iar, ca să asigure viața religioasă a credincioșilor, s'a îngrijit să aibă mai ales mame bune, de aceea a înființat ordul călugărilor noastre, cari atât bine au făcut și până acuma, nu numai uniților ci și ortodocșilor. Întrebați-i numai pe bolnavii ortodocși dela spitalele din Aiud, Găorgiu, Craiova și Reșhin.

Episcopii Ciorogariu și Ivan au fost ctitori de noi eparhii — dar Mitropolitul Suciu, oare nu el a luptat pentru încheierea concordatului între România și Vatican, făcându-se astfel ctitorul eparhiei noi a Maramureșului, cu sediul la Baia Mare?

Au fost ctitori de noi șezămintele culturale cei doi episcopi — nu l-au întrecut însă nici eu o iotă pe Mitropolitul Suciu, care a întemeiat la Blaj Școala de Comerț Superioară de băieți și de fete, Orfelinatul din Obreja, Școala de Mănaș, Școala de Arte și Meserii, a dublat liceul de băieți, a ridicat școala civilă de fete la rangul de liceu, a lărgit Seminarul Teologic, a întemeiat Școala Normală de fete, a deschis clasele I—IV ale Școlii Normale de băieți și, pe lângă toate acestea, s'a îngrijit de s'au ridicat zidurile frumoase din strada ce-i poartă numele: Institutul Recunoștinții, Școala Normală pentru băieți, Școala Comercială Superioară pentru băieți și Școala de Arte și Meserii. Atâtea școli a deschis, încât însuși dl. ministru D. Gusti a trebuit să declare: „eu sunt numai ministru al școlilor, I. P. S. Tu ești însă ctitor al atâtor școli”.

Le-a fost ușor episcopilor Ciorogariu și Ivan să fie ctitori din banii statului, care a jertfit cu nemiluita, numai pentru catedrala din Cluj dăruind peste 40.000.000 Lei și schimbând neînsemnata reședință episcopescă din str. Iuliu Mașiu cu palatul minunat din fața Teatrului Național — pe când Mitropolitul Suciu le-a făcut toate, jertfind dela sine, necheltuind pe sine aproape nimic și cerșind din toate părțile, căci statul n'a voit să-i dea aproape nimic. Două clădiri s'a hotărât să facă statul la Blaj, din recunoștință față de trecutul Blajului: capela arhierilor și palatul cultural. Amândouă stau însă neterminate și în roșu, până în ziua de astăzi, mâncându-le dințele vremii.

Și, după toate acestea, vă veți întreba, dragi cetitori, cum de episcopii Ciorogariu și Ivan au fost împărtașiți de funeralii naționale iar Mitropolitul Suciu, care i-a întrecut întru toate pe amândoi, nu?

Răspunsul e simplu și clar: episcopii Ciorogariu și Ivan au fost ortodocși, pe când Mitropolitul Suciu a avut marea meteahnă de a se fi născut și murit ca mare unit.

Iuliu Maior

Dela școala de cantori bisericești din Cluj

Înaugurându-se la 1 Februarie a. c. școala de cântăreși bisericești, a Eparhiei de Cluj-Gherla, în Cluj, la care s'au prezentat peste 100 ascultători ordinari, depe întreg cuprinsul provinciei mitropolitane, Direcțiunea acestei școale avizează oficiile-parohiale din alte eparhii, cari au trimis elevi la această școală, că elevii aparținători altei eparhii, numai cu încuviințarea prealabilă a Prea Veneratelor Ordinariate competente vor putea urma cursurile.

Drept, aceea, oficiile parohiale respective sunt rugate a interveni de urgență pentru obținerea acestei încuviințări, care se va înainta la Direcțiunea „Școalei de cantori” (Cluj, str. Iorga 8), până cel mai târziu la 15 Februarie a. c. La aceea dată elevii fără de această încuviințare vor fi dimiși.

Donație. Dna Maria Dr. Doboși din Satu Mare a dăruit bisericii gr.-cat din Borsec un rând de ornate bisericesti. Pentru creștinneasca-i faptă l-se aduc și pe această cale adânci mulțumite.

Balul profesorilor. In seara zilei de Trei Sfinți, a avut loc la Blaj, în sala de gimnastică a liceului de băieți, tradiționalul *bal filantropic al profesorilor*. A fost un bal cu public ales. Din câștig se vor cumpăra medicamente pentru elevii săraci dela școlile din Blaj.

Prea Fericitul Părinte e ușor bolnav. Din Roma s'a telefonat la sfârșitul săptămânii trecute că *Prea Fericitul Părinte Papa Pius* e ușor răcit. Medicul l-au sfătuit să nu primească pe nimeni două zile. Mulțimea călătorilor cari zilnic cer să fie primiți de Papa, au așteptat de astădată, la porțile Vaticanului, două zile.

Un tren a căzut în râu. O știre sosită din America anunță o cumplită nenorocire. Un tren rapid, pe când trecea peste un pod, s'a răsturnat în râu. Până în clipa când a sosit știrea, au fost scoase opt persoane moarte și vreo 30 greu rănite. In vagoanele de sub apă mai sunt de bună seamă morți. Se scot însă foarte greu din pricina gerului mare care băntue pe acolo.

Când îți faci slujba beat. Un automobil mergea luna trecută cu mare lufeală dela Ploiești la București. Înăuntru se aflau numai șoferul și ajutorul său, amândoi beți. La o colitură, șoferul n'a mai putut stăpâni mașina care s'a prăbușit în prăpastie. Cel doi din mașină au sărit când au simțit nenorocirea. Unul e rănit greu încât nu sunt semne că va scăpa cu viață, celalalt și-a pierdut urma. Așa pățește cine-și face slujba beat.

Au jefuit biserica. Trei copii, unul de 16 altul de 15 și al treilea de 12 ani, au intrat în biserica gr. cat. din Bobota (jud. Sălaj) de unde au furat tot ce au găsit în cutiile de milă. Au fost prinși însă de jandarmi și astăzi se află în fața Tribunalului care-l va pedepsi după cum merită.

Sate acoperite de zăpadă. Asupra unor insule din apropierea Angliei s'a abătut săptămâna trecută o furtună cumplită. Furtuna a fost însoțită de zăpadă, care a acoperit mai multe sate. Un vapor a fost trimis în ajutorul celor din insulă. N'a apucat însă să se apropie de țarm căci a fost prins între ghețari. Prin telegrafia fără fir, a cerut ajutor și vaporul.

Și-a pus căciula la țintă. Doi țărani din Homorodul de sus (jud. Satu Mare), numiți Vasile Tătar și Ioan Boroș, au tras la țintă cu o armă de vânatoare. Cel dintâi nimerirea meren, cel de al doilea nu. Ioan Boroș văzând că tovarășul său e atât de bun țintăș, s'a așezat însuși la locul țintei, ca să-l împuște căciula din cap. Vasile Tătar a tras dar de astădată n'a lovit căciula ci drept în inima lui Boroș. Acesta a murit încă pe locul nenorocirii, iar Tătar a fost înaintat parchetului.

Nu vă jucați cu arma. Primarul comunei Ciuc-Sângeorgiu se afla la crâșma comunală. Fiind beat, din anumite vorbe cu altul din crâșmă a scos revolverul și l-a trântit pe masă. Revolverul a fost încărcat. În clipa când a fost trântit, s'a descărcat. Gionțul a nimerit în cap pe femeie ce se afla acolo. Primarul se află acum la închisoare.

A fost ars de viu. Copilul Constantin Chiresanu de 10 ani, de fei din comuna Strunga, jud. Iași, se juca săptămâna trecută cu o sticlă de bensină în jurul focului. Bensina s'a vărsat pe haine cari au luat foc. Tocmai se nimerise că nu era nimeni acasă. Fără nici un ajutor, copilul n'a putut stinge focul și a ars de viu. Când părinții s'au întors acasă l-au găsit cu trupul fript. Iși poate închipui ori și cine durerea părinților.

Frig cumplit în Siberia. In timp ce la noi au sosit zilele primăverii, din Siberia vine știre de frig cumplit, așa de mare cum de multă vreme nu s'a mai pomenit. Măsurătorile au arătat o temperatură de 75 grade sub zero. La noi, în iernile cele mai friguroase am avut cel mult 35 grade sub zero. Așa că ne putem da seama ce-l acum în Siberia. Mulți din locuitorii satelor noastre, cari au fost prizonieri în timpul războiului, au simțit înșși frigul Siberiei.

În Bulgaria au înflorit trandafirii. Nici un petec de zăpadă nu se găsește pe tot întinsul Bulgariei. Câmpul și grădinile au înflăcșare primăvăratice. Au înflorit arborii și grădinile întinse de trandafiri din cari Bulgarii fac parfumuri ventite.

A trăit o sută de ani. In 31 Ianuarie a murit la Târgoviște țărânul Gheorghe Bوندorete. A murit după amiaza, pe inserate, fără să fi fost bolnav. Cu câteva zile mai înainte a implinit o sută de ani.

I-s'a cusut inima. Săptămâna trecută s'a împușcat în plept o tânără fetă din București. A fost dusă în grabă la spital unde doctorii au observat că gionțul l-a atins inima. I-s'a făcut atunci operație și i-s'a cusut inima. Fata a mai trăit 30 de ore, pe cari nu le-ar fi trăit dacă inima nu l-ar fi fost cusută. — Mai anii trecuți gazetele scriau de prima operație la inimă. A fost făcută de un doctor român, dela Brașov, cu numele Liviu Câmpeanu. Acum s'a ajuns de se poate chiar coase inima omenească. Mult a înaintat știința omenească, dar nu va ajunge niciodată să fie stăpâna vieții și a morții.

Sună într'una de 96 ani. In decursul veacurilor, învățații s'au străduit mult să găsească o mașinărie care odată pornită să nu mai înceteze, să se miște mereu. Intre încercări, cea mai reușită e următoarea. O sonerie dela Universitatea din Oxford (Anglia) sună fără încetare de 96 ani fără să fi fost vreodată reparată. Poate va mai suna încă, se va oprî însă de bună seamă într'o zi. Căci numai Dumnezeu dă viață meren, azi și mâne și totdeauna, până va voi, fără ca s'o primească de undeva. Și numai El mișcă toate, fără să fie mișcat de cineva.

Foamele în Africa de Sud. In tot cursul anului 1935, Africa de Sud a fost bântuită de furtuni și nenorociri de tot felul. In timpul verii, seceta a fost așa de mare încât prin unele regiuni (Zaluland și Transkay) nu s'a recoltat nimic și mulți de oameni și animale au murit de foame. In iarna aceasta, o groznică furtună cu grindină s'a adăugat nenorocirilor cari au încercat aceste locuri. Se spune

că sgomotul provocat de căderea grindinei a fost așa de mare, încât s'a auzit la distanță de 16 km., iar gheața mare, cât mingile, a stricat case, a ucis animale și a nimicît recolta.

Catolicii din Anglia. După datele scrise de un ziar, se găsește acum în Anglia 2 milioane 335 de mil 890 de catolici. Dintra aceștia, 12 mil au trecut la religia catolică în decursul anului trecut. Ei sunt păstoriți de un număr de 3389 preoți, adică mai mulți ca anul trecut cu 90. Au 1664 de biserici, cu 30 mai multe decât anul trecut. Numărul celor cari se întorc la dreapta credință în Anglia, sporește adică mereu.

A început să ningă. Miercuria trecută a fost zi primăvăratecă. Spre seară a început să se răcească aerul simțitor. Intre 8 și 9 seara a început să ploaie. După miezul nopții, ploala s'a schimbat în zăpadă încât joi dimineața pământul era acoperit cu un strat de zăpadă. Când scriem aceste șire, joi dimineața, ningă meren, niște fulgi mărunți dar deși.

Halte de lupi în Munții Apusei. In noaptea de 28 Ianuarie, o halță de lupi a intrat în stăna de oi a locuitorului Ion Marcu din Tebea, unde a omorât 20 de oi. In comuna Caraciu, la locuitorul Ion Sava lui Pătru, au mâncat lupii 12 capre. In ziua de 31 Ianuarie s'a făcut o mare vânatoare, în părțile acelea, care s'a terminat cu o pradă bogată de lupi.

† **Viorica Elena Pandrea**, studentă universitară, fiica par. Dr. Vincentiu Pandrea, paroh în Cluj — căruia îi dorim mângăiere dela Dumnezeu în încercarea prin care trece — a părăsit lumea aceasta mutându-se în lăcașurile Tatălui ceresc, duminică în 2 I. c. A plecat la floarea vârstei, având abia 22 de ani. A fost înmormântată marți, în 3 I. c., după stăruință a înmormântării făcută în catedrala română unită „Schimbarea la față”. — *Ple-i somnul lin!*

Mulțumită publică

Cu prilejul tradiționalului „bal filantropic” aranjat de profesorii institutelor de învățământ din Blaj, în seara sărbătorii de Trei Ierarhi, au binavosit a suprasolvi următorii:

II. Sa Iacob Popa, 100; d. Alexandru Lupescu, 100; Ct. Dr. Augustin Popa, 100; d. Dr. Schiszi Carol, 200; d. Dr. Friedmann, 100; d. Traian Novac, 100; II. Sa Dr. Ioan Balan, 100; d. Ioan Igaat, 100; Ct. Dr. Septimiu Todoran, 100; Rev. Ioan Moldovan canonic, 100; Rev. Gheorghe Daxila canonic, 100; Familia Trifan, 120; II. Sa Dr. Victor Macaveiu, 100; dna Hoparcean, 48; Frații Cristea, 178; d. Cornei Păscu, 100; d. Dr. Piatea (Ludo), 78; d. Dr. Virgil Băicau, 78; d. Victor Măcuș, 78; d. Inginer Koll, 48; Fam. V. Muntean, 100; d. Dr. Păscu Emil, 100; d. Stoică Măhal, 18; Librăria Seminaristă, 200; Familia V. Suciu, 48; d. Rinea Ioan, 40; d. Dr. Eugen Moldovan, 100.

D. Dr. Ioan Băian, 48; d. Oitcan Emil, 122; d. Măciulea Ștefan, 100; d. Dr. Coriolan Suciu, 100; d. Iustin Hossu, 100; d. Pădurean Gregoriu, 100; d. Ioan Vultur, 100; d. Dr. Ioan Zăleriu, 150; d. Iustin Ilieșu, 100; d. Dr. Romul Boilă, 120; d. C. Angelescu, 120; d. Busoiu Victor, 300; d. Ieronim Moga, 50; d. Radu Crăciun, 60; d. Pompiliu Altmoresan, 120; N. N. 50; X Y., 150; N N., 53; NN., 50, dl. Dr. Traian Denghel 100. Total 4727 Lei.

Fiindcă din venitul curat al acestui bal s'plătise medicamentele elevilor săraci bolnavi, tuturor acestora le exprimă cele mai sincere mulțumiri

Comitetul Aranjat

Păduchii animalelor

Iarna aceasta e foarte domoală. Nu este zăpadă și nu e frig de loc. Par'că e primăvară.

Iernile domoale sunt ușor de suportat. Pentru animalele, cari iarna petrec în grajd, însă nu-s prea placute. Cauza e că în aceste ierni se desvoaltă tare păduchii. Și anume, în grajd căldura e mare, iar aceasta căldură păduchilor le prieste de minune. Și mai ales dacă nici curățenie nu-i prea mare, iar hrana vitelor încă nu e așa de bogată, păduchilor le merge chiar foarte bine.

Neamul păduchilor nu e prea mare. Se sunoază până acum vre-o șasezeci de soiuri de păduchi, cari aproape toți se prăsesc numai pe animale sugatoare.

Fiecare animal își are soiul de păduche. Alți păduchi sunt pe vitele corcute și alți păduchi sunt pe oi; alt soi de păduche se prășește pe oi și alt soi pe porci. Câinii, elefanții și focile încă își au păduchii lor.

În general, toți păduchii au corpul lăptos. Aripile n'au. Când se mișcă, se prind ușor cu picioarele de părul de pe corpul animalelor.

Unii au ochi mari, alții au ochii mici de tot, ori chiar lipsesc cu totul. Gura e potrivită pentru înțepat. Atunci când sunt flămânzi înțepă pielea animalelor și le sug sângele.

Toți păduchii se înmulțesc prin ouă. Oamenii numesc oușle de păduchi lindini. Lindinele sunt lipite de păr. Fiecare lindină are la un capăt un mic căpăcel, pe care păduchele cel tinăr îl ridică și iasă afară. Având hrană și căldură din belșug, păduchii se desvoaltă foarte repede.

Nu se așază ori unde pe corpul animalelor. Aleg părțile unde pielea e mai subțire și părul e mai fin. Pe la încheieturi, pe bărbie, pe foale ori pe pulpe le place să se înstăpânească.

Mai ales atacă animalele slăbite. Vițeii de obicei se umplu iarna de păduchi. Vasoile tinere, cu viței mici, slăbite din cauza alăptării încă se umplu de păduchi.

Păduchii slăbesc animalele și mai tare. Animalele cu păduchi se scarpină într'una și își fac iritații pe piele. Din cauza aceasta nu mai au nici poftă de mâncare.

Leacul cel mai bun în contra păduchilor este curățenia. Pe vitele bine și regulat țesălate nu se fac păduchi.

Hrana bună și îndestulitoare încă apără vitele de păduchi.

Mulți spală animalele atacate de păduchi cu apă de stirigoaie. Mai bine e să se spele corpul animalelor atacate de păduchi cu apă caldă și săpun și apoi să se frece cu o cârpă înmuiată în apă în care s'a topit creolină. Creolina se cumpără din farmacie și se to-

pește bine numai în apă caldă. Într'un litru de apă se pune olingură de creolină.

Spălătura cu creolină nu omoară și lindinile, de aceea după o săptămână animalul iarăși trebuie spălat pentruca să se omoare și păduchii ce ies din lindine.

Se pot curăți animalele de păduchi și așa că se freacă bine corpul cu o perie aspră, apoi se unge cu unt de lemn și petrol, amestecate în părți egale. La 3—4 ceasuri după ungere se va spala animalul cu apă caldă și săpun.

Peria și țesala încă trebuie curățite, fierbându-se în apă. Ieslea se spală bine cu leșie, iar păreții grajdului se vâruie.

Lucrând în felul acesta, animalele vor scăpa de oaspeții neplăcuți, cari le strică odihna și vor petrece bine iarna, ori cât de domoală ar fi.

Ion Popu-Câmpănu

Din nevoile prunarilor și ale proprietarilor de vii

După cum s'a arătat în gazeta noastră, de neamărate ori, fructele sunt aducătoare de sănătate și de mari venituri. Numărul mare al pomilor cari se află pe întregă suprafața țării, au dat o producție destul de mare în fiecare an. O parte din această producție s'a consumat în țară, iar altă parte s'a exportat în țări străine.

Pentru o mai bună producție, este încă nevoie de organizarea acestei ramuri principale a agriculturii. Odată cu aceasta făcându-se o cultură rațională și științifică care să aducă nu numai fructe multe și bune de soi.

Prunarii și proprietarii de vii din țara noastră, la congresele lor ținute în Focșani și Târgoviște au căutat să caere o îmbunătățire a acestor două ramuri de producție. În adunările lor au căutat a cerea măsurile de care suferă, arătând toate aceste cărmuitoare țării noastre.

Prezența celor 20 de mii de proprietari de vii și de prunari a dat congresului o înălțare de mare importanță. Glasurile și gândurile lor s'au înfrățit atunci când ei au cerut nevoile lor și au cerut îmbunătățiri, în ramura lor de producție, pentru traiul, existența lor și a familiei lor.

Avem în față hotărârea sau moțiunea pe care au adus-o și au înaintat-o cărmuitoarelor noastre.

În acest scop, credem că e bine să arătăm cititorilor noștri hotărârile și cererile lor deoarece această problemă privește pe toți agricultorii noștri.

Et cer:

- 1) Să nu se mai facă concurența beuturilor naturale cu beuturile (rachierile) fabricate din alcool;
- 2) Să se oprească întinderea plantării viței de țeras (sălbatică) în câmp;
- 3) Micșorarea taxelor ce s'au pus pe țuică;
- 4) Înlăturarea piedecilor puse pentru vânzarea țuicii.
- 5) Înlucirea spiritului de cereale cu spirit fabricat din prune și vin;
- 6) Mărirea numărului brevetelor de cărciumi cu vin și țuică.

În această privință greșesc foarte mult deoarece ei caută numai valorificarea (prețuirea) produselor, negândându-se la latura doua, a răului pe care-l fac prin aceasta. Numărul mare al cărciumelor, adus cu sine în-

mulțirea crimelor, bătailor și mai presus de toate, slăbirea neamului.

7) Să se permită a face comerț cu țuică fără nici o restricțiune;

8) Ca oțetul să fie fabricat în viitor numai din vin și din fructe;

9) Să poată exporta țuica și prune în cantități mari;

10) Dreptul pentru podgoreni de a fabrica cognize (țuică fiartă din vin);

11) Organizarea și înlesnirea exportului de struguri de vin;

12) Organizarea unui credit pe gaș (garanție) de vin și țuică;

13) Ajutorarea viticulturii;

14) Standardizarea (adică împărțirea viurilor pe calități, specii și țării). Aceasta o cer atât pentru viurile din țară, cât, mai ales pentru viurile destinate exportului. Măsură foarte laudabilă, deoarece ea asigură o mai bună vânzare a lor pe piețele străine, odată cu care se face și o mai bună valorificare (prețuire).

Întă cererile prunarilor și podgorenilor, arătate în cele patru prezese puncte, prin cari s'ar aduce o îmbunătățire, afară de acel nenorocit punct cu înmulțirea cărciumilor, pe care ar fi făcut mai bine a nu-l mai cere. Credem însă că cărmuitoarii noștri îl vor șterge și vor aproba, pentru îmbunătățirea și mărirea producției, celelalte cereri cari trebuiesc îndeplinite.

Pe lângă aceasta mai era nevoie să se caere de către ei ajutorul statului pentru înmulțirea cuptoarelor de uscat prune, cari sunt de lipsă atât pentru consumația internă cât și pentru export. Asupra acestui lucru nu stăruiesc, îndreptându-și întreaga țintă lor, mai ales, asupra vânzării țuicii fără piedeci, cerând în acest scop, reducerea taxelor. Credem că în această privință este nevoie de o mare atenție, pentru a înlătura o și mai mare nenorocire care s'ar putea abate asupra locuitorilor țării. De aceea, rezolvarea ei, cere o mare băgare de seamă, așa cum o cer prunarii.

Interesele generale ale țării, trebuie să aibă întâietate în fața intereselor particulare.

Olimplu I. Barna

A vrut să plece în Abisinia. Un tângăr din Brăila, numit Chiwa Goldenberg, a fost condamnat săptămâna trecută la trei luni închisoare. Vina lui e următoarea: A vrut să plece în Abisinia, să lupte ca voluntar împotriva italienilor. Cum nu avea bani, s'a urcat nevăzut pe un vapor. A fost prins însă în largul mării. — Acesta nu e singurul care a vrut să plece în Abisinia. Mulți copii de 12 sau 13 ani au fugit din patul cald al cășii părințești ca să lupte în războiul din Africa. Se vede că dorința războinică e azi o boală, care aduce multe nemulțumiri, și părinților și copiilor, boală primită de felul cum se face creșterea acum. Astăzi în școli să pune preț aproape numai pe creșterea trupului, sufletul e lăsat la o parte. Atunci nu-i de mirare că tinerii să îmbolnăvesc de dorința războinică.

Au ars de vii 20 de ocnași. Spre sfârșitul săptămânii trecute s'a întâmplat în America o cumplită nenorocire. Un camion, în care se aflau 22 de ocnași negri, a plecat din New York spre un oraș înveclnat. Cum pe acolo e frig mare, ocnașii au cerut pasnicilor să le facă foc în camion. De la foc s'a aprins un rezervor cu benzină și în câteva clipe tot camionul era în flăcări. Au ars 20 de ocnași, doi înși împreună cu paznicii au scăpat cu răni mai mari. De mult nu se știe să se fi întâmplat o nenorocire atât de cumplită.

Comori ce se pierd

Un neam se deosebește de alt neam prin limba, portul și cântecele sale, cari sunt izvorâte din adâncul sufletului său, sunt proprii lui și formează ce are mai scump acel neam, comoara lui de gândire, simțire și frumuseți.

Iar când acestea încep să fie părăsite, acel neam a apucat pe drumul pieririi căci odată cu ele se pierde firea și sufletul acelui neam, iar el va fi înghițit de alte neamuri.

În mijlocul nenorocirilor ce s'au abătut asupra lui de-a-lungul veacurilor, poporul român a stat neclintit, înfruntând totul și păstrându-și limba, credința și obiceiurile.

Ele i-au fost arma cea mai puternică și prin ele s'a păstrat întreg ca neam din mulțimea neamurilor streine ce l-au copleșit.

Limba lui curată și frumoasă se arată prin cântece, în ele Românul și-a plâns amarul și și-a legănat dorul.

Când un dor îi ardea inima sau durerea îi copleșea sufletul, el căuta alinare în cântece și doine.

În ele se oglindește întreaga lui viață trudnică. În locul cântecelor pline de foc, azi încep să fie mai dragi, sunt la modă cântece streine de sufletul nostru, cari nu spun nimic, sau sunt pline de lucruri urâte și'n potrivă lui Dumnezeu.

Doinele încep să fie lăsate, iar în locul lor se cântă toate cântecele țigănești și domnești cântate de te miri ce țigan din vr'o păcătoasă cărciumă dela marginea orașelor.

Iar limba în care au plâns și s'au rugat părinții noștri, limba în care a răsunat cântecul măicuței peste leagă-nile noastre, începe să fie și ea împetrișată cu tot felul de cuvinte streine aduse de vântul cel rău dela orașe, sau împrăștiate de pleava politicianistă.

Azi lumea începe să se domnească și vorbește „pe politică”.

Se pierd mărgăritarele de limbă și gândire, cântecele înălțătoare de suflet, legendele și vorbele adânci.

Odată cu ele se pierd frumoasele obiceiuri moștenite dela strămoșii noștri, se pierde cel mai frumos obicei: portul românesc, de mândreța căruia se minunau streinii.

Pe zi ce merge este înlocuit portul în care și-a arătat Românul destoinicia, în care era atât de frumos.

În locul pânzeturilor și țesăturilor de altădată, împodobite atât de frumos, cu cari se îmbrăcau părinții noștri, sunt întrebuintate joljurile și stofele streinilor, în mâna cărora se duc și banii noștri.

La horă, în satele noastre, în locul frumoaselor costume de altădată se văd niște împetrișături și un amestec de culori, ce te face să te crezi mai degrabă într'un târg decât la o horă românească.

Flăcării noștri încep să fie nici domni nici țărani. Cu pălăriile jumătate domnești, cu surtucuri domnești, ba și cu cravată. Nu mai sunt de recunoscut față de flăcării de demult.

Rochiile și jachetele înlocuiesc tot

mai mult costumele frumoase lucrate de țărancele noastre în case.

Frumoasele hore și jocuri, pline de veselie și tinerețe, au ajuns să fie înlăturate de toate țupăiturile domnești, streine și țigănești. Așa a ajuns să se joace azi și ciardașul la horele noastre, un joc strein și sălbatec.

Drumul pe care am apucat nu este un drum bun, căci părăsind tot ce avem mai frumos românesc, ne vom înstreina tot mai mult de sufletul neamului nostru, și luând ce este al altora, vom ajunge streini în țara noastră.

Îmbrăcându-ne cu hainele streinilor, averile și munca noastră se vor duce în mâinile lor, iar noi ne vom înstreina unii de alții și vom sărăci.

Numai păstrând și cultivând ce este al nostru, ne vom păstra sufletul nostru românesc, ne vom apropia sufletește tot mai mult unii de alții și'n fața streinilor vom fi una în credință gând și simțire.

I. G.

Cărți nouă

Dr. T. Toth, Zece porunci, în românește de Emil Tatar, protopop, vol. I Tiparul Tipografiei Roman și Pușcaș. Diciosânmartin 1936. Pagini 282, prețul 90 Lei + porto postal.

Păr. Protopop Emil Tatar dela Diciosânmartin a scos cu aceasta a doua carte de predici a vestitului orator Dr. T. Toth, profesor universitar la Budapesta.

În cartea de față sunt traduse 28 predici, dintre cari 4 sună despre cele 10 porunci peste tot, 8 despre porunca întâie dumnezească, patru despre a doua, 8 despre a treia și 4 despre a patra.

Predicile păr. prof. Dr. T. Toth sunt scrise într-o limbă ușoară și clară, sunt bine împărțite, foarte modern ținute și întretesute cu multe pilde și asemănări, iar citatele din sf. Scriptură sunt foarte bine și potrivite alese.

Lauda acestor predici nu trebuie să o facem noi, Ele se laudă de sine prin aceea că au fost traduse până acuma în aproape toate limbile europene. Și e mare lucru acesta, mai ales atunci când acele predici sunt și foarte mult laudate de toți criticii.

Ne rămâne așadar să vorbim despre traducerea păr. Tatar.

Ei bine, această traducere este cât se poate de bună. Citind această traducere nu observi nicăiri că este o traducere, ci crezi că citești o predică românească. Și se citesc aceste predici cu multă plăcere și citindu-le parcă observi că devii mai bun, mai cinstit și mai curat, la toată întâmplarea creștin mult mai bun decât înainte de-a le fi citit.

Luând în socotință prețul cu adevărat ieftin, hărția groasă și bună, tiparul clar și curat, nu putem decât să o recomandăm cu toată căldura nu numai Onoraților Frați preoți, ci chiar și mirenilor, cari vor afla, citindu-le, o mare plăcere cum am aflat și noi.

Cumpărând această carte cât mai mulți, îl vom încuraja pe păr. Protopop să le traducă și pe celelalte, și astfel se va îmbogăți mult literatura noastră bisericască.

Primăria orașului de reședință BLAJ

No. 2840—1935.

Publicațiune

Primăria orașului de reședință Blaj, Jud. Târnava-Mică, va ținea la 19 (nouăsprezece) Februarie 1936 ora 11 a. m. licitație publică cu oferte închise pentru construirea abatorului comunal în valoare de 1.480.000 lei.

Planurile, devizul, caetul de sarcini și condițiunile speciale se pot vedea la Primăria Comunală.

(360) 1—1

PRIMARIA

Tipografia Seminarului Teologic gr.-cat. Blaj

Am primit câte 75 Lei dela următorii: Hoan, Ioan Pușcaș, Puia Ioan, I. Boanea, I. S. Orde, Tătar Vasile, Ioan Radu, Muntean Alexă, Nemeș Gavru, Agru Șemlac.

Câte 100 Lei: Pop Irimie, Pascu Nicodim, Ioan, Gheorghe Ghirișan, Luca Grigore, Isidor Mesaru, Ilie Ungurean, Ioan Vlaicu, Vasiliță Pop I. Gligor, Ma, Ioan I. Ilie, Vasile Tuca.

Câte 150 Lei: P. Grațian Flonta, Nicolae Ma, Opreșă Gheorghe, Convent. P. Franciscani Drăgești, Iena Dăianu, Ioan Trăușan, Văd. Victoria Dumbravă, dăraș Dumitru, Ioan Robu, Pr. Mihail Hotea, Vasile M, reanu, Eugenia Podoabă, Chirilă Curta, Teodor Bucur, Bleza, Chirilă Dechi I. Ioan, Atanasiu Moga, Sania, Vasile, Traian Mărza, Parohia unită Petroșani, Dr. Boilă, Aurel German, Ștefan Dragoș, Ioan Moldova, Tomaș Vasile, Vărsic Ioan, Eugen Cerna, Suciș Sime, Văd. Iulia Luca, Vasile Urian, Al. Oltean.

George Suciș, Al. Furnea, Hanc Vasile, Ioan tean, Vasile Miron, Vasile Mercean, Soabo Vasile, caci Alexandru, Gheorghe Bărbuți, Todea Grigore, Ia, Nicodim Brânzea, Teodor Irod, Ludovic Lăcătuș, S, Mihai, Borșa Chirilă, Ioan Pălăcean, Alexe Țânță, Dița Pădurean, Ioan Popa I. Vasile, Bărbat Vasile, dor Frățilă, Alex. Boeriu, Dr. V. Peteanu, Iuliu Păstr, Curatoratul bisericii Deaj, R. Konradt, Ștefan Medveș, Ioan Buzече.

Câte 200 Lei: Trifu Ioan, Pop Petru, Miron Ghe, ghe, George Gingeau, Gheorghe Ghiva, Vlad Rusala, Ioan Bărbat.

Câte 300 Lei: Ioan V. Burcă, Ioan Nicoliciu, M, hail V. Crețu, Cristea Ioan, Hurghiș Simion, Ștefan, Cioatloș Americanul, Ioan Bozedan, Huzău Gheorghe, Stan Alexandru, Hoc Vasile, Moise Dumitru, Nicolae, Todericiu, Văd. Civani Petru.

Alte sume: Vasile Hopărtean 250; A. Aron 19, Teodor Cerghit 180; Pr. Ioan Traian 250; Reun. Unif, Ticvanul mare 140; Nicolae Seminiuc 135; N. Mărginea, 50; Grotiorean Gheorghe 450; Steți Gheorghe 146; Ioan, A. Fodor 65; Victor Micu 119; Oltean Ioan 250; Pă, Merloz 370; Bad Iacob 40; Victor Pop 82; Nichia Vuș, 250; Rohnean Ștefan I. Șt. 120; Teodor Căndea 530; Teodor Oltean 225; Toașcă Vasile 50; Isidor Frățilă 40; Ilie Moldovan 450; Achim Gheorghe 350; Păr. Leandru, 960; Gligor Trif 50.

Teatru pentru săteni

1. CĂRLIG VINDE PE SURU, teatru s, tesc într'un act, localizare de A. Melin. Pentru reprezentare se cer 4 persoane și scenărla foarte simplă. Plesa e plină de haz și a fost jucată până acum în foarte multe părți. *Prețul unei cărțițele 5 lei.*

2. LEAC PENTRU MUERI, teatru pop, ral în 2 acte, localizare de A. Melin. Pentru reprezentare se cer 19 persoane, dintre ca 5 mai principale. Scenărla ușor de făcut. S, jucat mai întâi în comuna Unirea Jud. Turda cu mare succes. *Prețul 8 lei.*

Teatru școlar

FETIȚA ORFANĂ, feerie muzicală în acte de A. Melin, care s'a reprezentat de re, petate ori la Cluj, la Sibiu, Craiova, Blaj, Or, știe, și în aproape toate orașele ardelen, și în Moldova și Dobrogea. Foarte mult pla, și sătenilor. Până acum a fost reprezenta, în sute de comune. Cântecele din această m, rocoasă plesă le țin minte copiii ani deardun, *Prețul unul exemplar (fără note muzical),*

Let 10.

Toate piesele de mai sus, se află de v, zare la

Librăria Seminarului din Blaj